
Húsvét IV. hete

Péntek

ApCsel 13,26-33 ■ Jn 14,1-6

„Mi is ezt az örömhírt hirdetjük nektek: Isten, atyáinknak tett ígérését nekünk, az ő utódaiknak azáltal teljesítette, hogy feltámasztotta Jézust, amint a második zsoltárban is meg van írva: »Fiam vagy nékem, ma adtam neked életet.«”

A zsoltárból vett isteni kijelentés, amelyet az Apostol idéz, Krisztus örök fiúságának, örök születésének misztériumát közelíti meg emberi szavakkal. Ez a misztérium azonban számunkra Isten üdvösségtörténeti tetteiben ragyog fel: ezt a zsoltárt énekeljük Karácsony éjszakáján s ezt Húsvétkor, mert a megtestesülés és a feltámadás, az egész Krisztus-esemény erre az örök titokra mutat, amelyben mi is részesedhettünk.

A Szentháromság titka rejlik itt, amely életünk alapja és végső célja. Éppen ezért ebből a titokból kellene élnünk: újra meg újra ide visszatérni, ezt szemlélni, hozzá alakulni.

Hiszen azért jött el közénk az Isten Fia, azért testesült meg, azért halt meg és támadt fel, azért küldte el a Szentlelket, hogy a szentháromságos isteni élet a miénk is legyen. Hogy mi is halljuk, amint az Atya mondja nekünk: *„Én fiam vagy te, ma szültelek téged.”*

Nem csupán a megtestesülés, a húsvéti esemény is születés, a második isteni személy örök születésének az emberi történelemben való kinyilvánulása. Az Atya feltámasztva Jézust nem egyszerűen visszaadja földi életét, hanem új életet ad neki: földi testével együtt veszi fel dicsőségébe. S ezt az új életet ajándékozza nekünk is a hit és a keresztség által.

A keresztség az istenfiúi életre születésünk kezdete, s ez a születés majd testünk feltámadásával teljesedik be. Amint az üdvösségtörténet eseményei mind a Fiú megdicsőülését készítették elő, úgy a mi személyes élettörténetünk eseményei is Krisztusba iktatódásunkat, a vele együtt való megdicsőülésünket kell hogy szolgálják. Benne választott ki minket Isten a világ teremtése előtt, hogy majd az utolsó napon benne örökre az ő gyermekei, örökösei legyünk.

Most még úton vagyunk e dicsőség végső kinyilvánulása felé, de ez az út sem egyéb, mint maga Krisztus, ahogy a mai Evangéliumban mondja. Nem olyan úton járunk, amelynek egyszer csak vége lesz, elfogy a lábunk alól, s ott vár valami egészen más, hanem olyanon, amely egyben maga a cél is: már az úton járva is miénk az örök élet, de csak mint növekvő, fejlődő valóság. Célba érkezésünkkor ez az isteni élet majd testünket-lelkünket elárasztja, s kinyilvánul rajtunk Isten Fiának örök dicsősége.